

BÚCSÚZÓUL.

Változás az élet. Én is búcsút mondok immár huszonegy éven át megszokott és nagyon szívemhez nőtt munkakörömmek, a Magyar Paedagogia szerkesztésének. Nehezen válok meg tőle, de meg kell válnom, hogy alkalmam legyen egyéb munkáim elvégzésére.

Kedvezőtlen körülmények között, válságos időkben, közvetlenül a proletárdiktatúra kikiáltása előtt vettem át a folyóirat szerkesztését olyan kiváló szerkesztő kezéből, aminő *Imre Sándor* volt. Azóta csaknem szakadatlanul anyagi gondokkal kellett küzdenünk; drágasággal, szegénységgel viaskodnunk, s ezért folyóiratunknak mindegyik évfolyama többé-kevésbé csökkentett terjedelemben jelent meg, a két legínségesebb esztendőben, 1923-ban és 1924-ben éppenséggel öt és hat ívre összezsugorodva. Nem volt könnyű dolog megválogatni, mi jelenjen meg a folyóiratnak ilyen szűkre szabott hasábjain. De nem is álltam magamra hagyva ebben a kényes munkában. Olyan kiváló egyéniségek támogattak közreműködésükkel elnöki minőségükben, mint *Fináczy Ernő*, *Kornis Gyula* és *Pintér Jenő*, az állandó dolgozótársak közül pedig *Kemény Ferenc* és *Gyulai Agost*. Ha a folyóirat e küzdelmes évek során is megállta helyét és betöltötte hivatását, akkor ez főképpen az ő érdemük. Nekik és minden cikkírónak hálás köszönetet mondok a búcsúzás percében, egyszersmind őszinte szívből kívánom, hogy annyi sanyarú esztendő után most már szebb idő virradjon a magyar szellemi életre s vele együtt a Magyar Paedagogiára.

Nagy J. Béla.

BEKÖSZÖNTŐ.

Nagy J. Béla, ki Társaságunk tudományos folyóiratát 21 éven át szerkesztette, hivatali nagy elfoglaltsága miatt nem tudván tovább vállalni a szerkesztésnek sok aprólékos gondot adó és sok időt emésztő munkáját, a lefolyt év végével megbízatása alóli fölmentését kérte. Az elnökségtől nyert megbízással, a félszázados évfordulóhoz közeledve, Társaságunk főnnállásának s folyóiratunk életének 49-ik évében, 1940-től kezdve a jelen számmal én veszem át a Magyar Paedagogia szerkesztését. Mint a Társaság 1904 óta, 36 éven át működő titkárának az egyesület sorsa és mindennemű ügyei valóban szívemhez nőttek. A Társaságnak a világháború előtti fölvirágzását, a háború utáni szomorú években fájdalmas sorvadását, majd 10—15 évvel ezelőtt új erőre ébredését változó érzelmekkel főleg a Magyar Paedagogia sorsfordulataiban éltem